

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce:

[redacted],
bytem [redacted]
zastoupen [redacted], advokátem
sídlem [redacted]

proti

žalovanému: **Náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie
a vyšetřování**
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2018, č. j. PPR-13237-15/ČJ-2011-99KP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2018, č. j. PPR-13237-15/ČJ-2011-99KP (dále také jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských (jako správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

orgánu prvního stupně, dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 6. 2011, č. j. 186/2011 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání jednání, které mělo znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozidlem RZ X, v ulici [REDAKCE], svo. 806621, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v daném úseku na 80 km/hod, kdy jel rychlostí 104 km/hod (po odečtu přípustné tolerance). Žalobce se měl tímto jednáním dopustit porušení ustanovení § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále též „zákon o silničním provozu“), za což mu byl dle § 51 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „zákon o služebním poměru“) uložen kázeňský trest pokuta ve výši 2.500 Kč. Žalobce se svou žalobou současně domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. Dle žalobce napadené rozhodnutí nerespektuje pokyny zdejšího soudu vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2017, č.j. 6 Ad 24/2013-41. Žalobce v žalobě uvedl, že proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce již jedno odvolání dne 20. 6. 2011, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2011, č.j. PPR-13237-5/ČJ-2011-99KP, zamítnuto. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2017, č.j. 6 Ad 24/2013-41, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepodložené, neobjektivní, nepřezkoumatelné a nezákonné.
3. Žalobce namítal, že žalovaný označil žalobcova tvrzení doložená svědkem (pplk. [REDAKCE]) za účelová, přičemž je nevyvrátil. Žalobce namítal, že možnou příčinou překročení rychlosti bylo z jeho strany prověření možného protiprávního stavu ve vztahu k jízdě vozidla s podezřelou poznávací značkou, kdy ze strany žalobce mělo dojít k přijmutí opatření k odstranění ohrožení vnitřního pořádku a bezpečnosti (§ 10 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „zákon o policii“), za současného uplatnění ust. § 69 odst. 1 zákona o policii. K těmto tvrzením žalobce byl proveden výslech svědka pplk. [REDAKCE] (spolujezdce). Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně označil uvedená tvrzení za účelová a neakceptovatelná jen proto, že o věci ihned nese-psal úřední záznam. Žalobce dále namítal, že přestože žalovaný formálně uvedl, že výpověď svědka zohlednil, fakticky se tak nestalo.
4. Žalobce dále namítl, že žalovaný shledal jako irelevantní skutečnost, že k překročení dovolené rychlosti došlo v důsledku zdravotní indispozice. Dle žalobce tak bylo učiněno bez dostatku podkladů a odborných znalostí. Žalovaný pouze konstatoval, že s ohledem na krátký časový interval a za předpokladu konstantní rychlosti bez podřazení by nebylo možno zrychlit o více než 20 km/hod. Žalobce namítal, že žalovaný pro takové závěry nemá odborné předpoklady a ani si neopatřil základní podklady. Žalobce namítal, že po odečtení přípustné tolerance naměřená rychlost skutečně nepřevyšovala dovolenou rychlost o více než 20 km/hod, především však namítl, že spisový materiál neobsahuje žádný důkaz o tom, že žalobce jel před případným sešlápnutím plynového pedálu

konstantní rychlostí, ani že nepodřadil. Stejně tak bylo pro určení rozsahu a působení zdravotní indispozice třeba odborných znalostí z oboru medicíny. Žalobce v této souvislosti opětovně namítal, že žalovaný zpochybnil výpověď svědka pplk. [REDACTED] nepodloženou úvahou o nedůvěryhodnosti tohoto svědka.

5. Žalobce vyjádřil nesouhlas se závěrem správního orgánu prvního stupně, že k argumentaci žalobce, že se v rámci služební cesty dostal do situace, kdy se rozhodl zahájit příslušné kroky vedoucí k pronásledování možného pachatele trestného činu a zabránit možnému protiprávnímu jednání, nelze zaujmout bližší stanovisko, neboť příslušná skutečnost nebyla předmětem daného řízení. Skutečnost, že otázka vypracování úředního záznamu naopak byla předmětem řízení učiněna, považuje žalobce za projev libovůle správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se pak ve svém rozhodnutí odmítl zabývat výkladem spojení „je-li to nezbytně nutné“ ve smyslu § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu s poznámkou, že již z jazykového výkladu je zřejmé, že dopadá na situace, v nichž by nevyužití výjimky dle zmíněného ustanovení vedlo k nemožnosti splnit některý ze zákonných úkolů Policie České republiky. Zároveň však podle něj otázku, zda je provedení úkonu policistou nezbytné, musí vyhodnotit policista sám – žalobce přitom tuto otázku vyhodnotil výše uvedeným způsobem. Uvedl-li žalovaný, že dle § 109 zákona o policii musí být každý, i nedokončený úkon zadokumentován úředním záznamem, žalobce k tomu namítl, že není zřejmé, z čeho žalovaný tento závěr dovozuje.
6. Žalobce opětovně namítal, že žalovaný jakékoliv tvrzení žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal jako účelové, přičemž k vyvracení těchto tvrzení neuvedl žádný důkaz. Dle žalobce je třeba i v přestupkovém řízení uplatnit zásadu *in dubio pro reo*. Žalobce shrnul, že přestože ve věci existují důkazy – vyjádření žalobce a svědecká výpověď spolujezdce, žalovaný je nadále pouze odmítá, aniž by je vyvracel.
7. Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nebyl schopen konkretizovat žalobcovo jednání v době překročení rychlosti, pouze se omezuje na odmítání žalobcových tvrzení. Žalobci tak není zřejmé, za co je postihován.
8. Žalobce nesouhlasil se závěry napadeného rozhodnutí, kdy podle žalovaného nebyl způsobilý k řádnému provedení a dokončení úkonu dle § 10 zákona o policii, tj. tedy nešlo o služební zákrok. Z toho žalovaný dovodil, že se nelze dovolávat vyloučení protiprávnosti žalobcova jednání ve smyslu ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. Žalobce namítal, že ust. § 10 zákona o policii umožňuje služební zákrok neprovést, nicméně nevylučuje jeho zahájení, provádění a dokončení po odeznění zdravotních potíží. K tomu žalobce odkázal na stanovisko ředitelství služby dopravní policie. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, že by služební zákrok bylo nadto možné provést bez překročení rychlosti 20 km/hod. Tento závěr je nepodložený, neboť se opírá pouze o vyjádření žalobce stran rychlosti bez toho, aby byly známy další údaje (jakou rychlostí byl žalobce předjet, za jak dlouhý časový úsek od přejetí začal zvyšovat rychlost). Dedukce žalovaného nejsou logické, nelze jimi nahradit odborné závěry o překročení rychlosti.
9. Žalobce namítal, že nedošlo k doložení zavinění, nebezpečnosti a formálního hlediska přestupku. Dle žalobce tak nedošlo k řádnému zákonnému postupu dle ust. § 90 správního řádu. Žalobce k tomu dále namítal, že se rozhodnutí dostatečně nevypořádalo s doložením

naplnění skutkové podstaty, především z hlediska společenské nebezpečnosti. Dle žalobce během jízdy nastal okamžik, kdy byly omezeny jeho rozpoznávací schopnosti a nebyl schopen dostatečně korigovat rychlost uvedeného vozidla. V uvedený moment nebyl schopen monitorovat situaci vzadu a vozidlo směřoval bez ohledu na rychlost vpřed, do volného prostoru, přičemž věděl, že tím nemůže nikoho ohrozit, či omezit.

10. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Žalovaný konstatoval, že žalobce nevzněl žádnou žalobní námitku, s níž by se v napadeném rozhodnutí nevypořádal a k jednotlivým žalobním námitkám žalobce odkázal na jednotlivé části napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nad rámec uvedeného blíže vyjádřil k námitce žalobce, že se napadené rozhodnutí opírá pouze o obecné vyjádření žalobce k rychlosti, aniž by byly známy údaje o tom, jakou rychlostí byl žalobce předjet a jaký časový úsek proběhl od předjetí do okamžiku, kdy začal zvyšovat rychlost. Žalovaný k tomu poukázal na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze, který připouští, že k posouzení konstantní rychlosti před zrychlením a absenci podřazení hodnocení není třeba nějakých zvláštních odborných znalostí. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval, že žalobce při ústním projednání věci uvedl, že jel velmi volně, výrazně pod maximálním povoleným limitem a že vozidlo, které jej předjelo, zřejmě respektující rychlostní limit, nejelo mnohem rychleji než on. Dále žalovaný uvedl, že vycházel i ze svědecké výpovědi spolujezdce pplk. [REDAKCE]. Dle žalovaného je tak logický závěr žalovaného, že žalobce jel konstantní rychlostí, případně že nemohl tak zrychlit, aby následně v krátkém časovém úseku bez podřazení rychlostního stupně zrychlil o více než 20 km/hod, a že žalobce mohl úkon provést, aniž by sám maximální rychlostní limit překročil (případně překročil, nikoli však o tolik). Žalovaný dále nesouhlasil s tím, že by stroze odmítl důkazy získané vyjádřením žalobce a svědeckou výpovědí pplk. [REDAKCE]; uvedl, že při zjišťování skutkového stavu věci z nich vycházel a hodnotil je dle vlastní úvahy. Žalovaný dále označil vyjádření žalobce v odvolání a v žalobě jako účelová a vzájemně si odporující. Žalobce překročení rychlosti odůvodňuje nejprve plněním úkolů policie, dále zdravotní indispozicí a posledně snahou odvrátit hrozící nebezpečí. K tomu žalovaný zopakoval svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí s tím, že jestliže předjíždějící vozidlo respektovalo maximální rychlostní limit a nejelo výrazněji rychleji než žalobce, žalobce jej mohl dojet bez překročení maximální rychlosti. Nadto došlo k překročení maximálního rychlostního limitu o 20 km/hod, přestože se vše odehrálo za malý časový úsek. Stejně tak s ohledem na to, že se vše odehrálo během chvíle, nejsou relevantní argumenty žalobce ohledně tvrzené zdravotní indispozice. Žalovaný k námitce ohledně nutnosti okamžitého sepsání úředního záznamu o věci a údajného zpochybňování výpovědi svědka z důvodu jeho nevěrohodnosti uvedl, že se tyto námitky nezakládají na pravdě. Žalovaný nesouhlasil s tím, že v napadeném rozhodnutí ustanovení § 109 zákona o policii vyložil tak, že každý úkon musí být zdokumentován úředním záznamem; dle žalovaného byl tento názor prvostupňového orgánu v napadeném rozhodnutí žalovaným korigován.
11. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
12. Dne 23. 2. 2011 byl na Policejní prezidium České republiky doručen k projednání spisový materiál č. j. KRPA 999/SPA-211 zaslaný Krajským ředitelstvím Policie hlavního města

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Prahy. Z něho je zřejmé, že žalobce dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozem s registrační značkou X v ulici [REDAKCE], svo. 806621 nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou v daném úseku na 80 km/hod. Žalobce jel v tomto úseku rychlostí 104 km/hod (po odečtu přípustné tolerance rychlostí 100 km/hod). Součástí spisového materiálu je též přípis o odevzdání přestupku ze dne 18. 2. 2011, ze kterého vyplývá, že Krajské ředitelství Policie hlavního města Prahy dle centrálního registru motorových vozidel zjistilo, že vlastníkem uvedeného vozidla je Ministerstvo vnitra, a že je vozidlo přiděleno na Úsek náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování. Vzniklo tak důvodné podezření, že se přestupku proti plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích dopustila osoba podléhající kázeňské pravomoci ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích; věc byla proto dle § 58 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona odevzdána k dalšímu projednání správnímu orgánu prvního stupně.

13. Dne 1. 3. 2011 učinil žalobce úřední záznam č. j. PPR-4258/ČJ-2011-99TN, v němž se k věci vyjádřil. Potvrdil, že dne 18. 1. 2011 v odpoledních hodinách v rámci služební činnosti řídil předmětné vozidlo, zároveň však vyjádřil přesvědčení, že k naplnění skutkové podstaty přestupkového jednání nedošlo. Popsal, že jej v místě, v němž mu byla naměřena vyšší než dovolená rychlost, předjelo osobní vozidlo světlé barvy vyšší třídy opatřené registrační značkou Prahy. Uvedené vozidlo dle žalobce respektovalo rychlostní limit a nejelo o mnoho rychleji než on. Žalobce si následně uvědomil, že registrační značka působí dojmem, že je sice uchycena v plastovém rámečku, chybí však úchytné šrouby. Napadlo ho, že by se mohlo jednat o odcizené vozidlo opatřené pro převoz odcizenou registrační značkou; rozhodl se proto věc prověřit a zařadil se do levého jízdního pruhu, aby se vozidlu přiblížil. Když však počal zrychlovat, pocítil náhle pálení v nose a štípání v očích, načež žalobce kýchl. Následně mu slzely oči, lapal po dechu a čekal opětovné kýchnutí. Během uvedeného stavu nebyl schopen plnohodnotně ovládat své tělo ani vozidlo. Snažil se však udržovat směr i rychlost jízdy, zároveň ovšem připustil, že mohl též sešlápnout plynový pedál. Uvedený stav během krátké chvíle pominul, žalobce se přiblížil k pronásledovanému vozidlu a zjistil, že je registrační značka uchycena matnými šrouby, které pouze vyvolávaly dojem prázdných otvorů. Žalobce tedy nezjistil důvodnost podezření z protiprávního jednání.
14. Dne 18. 3. 2011 proběhlo ve věci ústní jednání. Na něm žalobce k věci uvedl v podstatě stejné skutečnosti, které popsal v úředním záznamu z 1. 3. 2011. Dále uvedl, že dle jeho názoru nebyla naplněna skutková podstata přestupku, a to i z hlediska nebezpečnosti pro společnost.
15. Na ústním jednání dne 18. 3. 2011 vypovídal též svědek pplk. [REDAKCE], který byl v rozhodné době spolujezdcem žalobce. Svědek v podstatných okolnostech potvrdil výpověď žalobce. Uvedl, že přibližně v místě, v němž byla žalobci naměřena vyšší než povolená rychlost, žalobce náhle přerušil hovor slovy „Hele ho!“, načež se zařadil do levého pruhu. Následně žalobce dle výpovědi svědka „začal tak nějak zvláštně lapat po dechu, zdálo se, že si kýchne, bylo to rychlé a zmatené, asi si kýchnul, pronesl nějaký hrubý výraz, škmořil obličej, kroutil se za volantem, lepil se na volant, zvedal ze sedačky“. Po odeznění uvedeného stavu žalobce svědkovi vyložil své podezření ohledně chybějící

registrační značky vpředu jedoucího vozidla (viz výše) i závěr o jejím uchycení matnými šrouby.

16. Prvostupňovým rozhodnutím č. 186/2011 ze dne 9. 6. 2011 shledal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ze spáchání jednání, které mělo znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. Zákona o přestupcích, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozidlem RZ X v ulici [REDAKCE], svo. 806621 nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v daném úseku na 80 km/hod, neboť jel rychlostí 104 km/hod (po odečtu přípustné tolerance). Žalobce tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byl dle § 51 zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest - pokuta ve výši 2.500 Kč.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 20. 6. 2011 odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2011, č. j. PPR-13237-5/ČJ-2011-99KP, zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Toto zamítavé rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, č. j. 6 Ad 24/2013-41, pro nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, č. j. 6 Ad 24/2013-41, byl současně vysloven závazný právní názor, podle kterého bylo úkolem správního orgánu v této věci, aby přesvědčivým způsobem vyvrátil žalobcovo tvrzení o pronásledování vozidla s podezřelou registrační značkou. Pokud by správní orgán tvrzení žalobce o plnění úkolů policie dle zákona o policii nevyvrátil, měl se zabývat výkladem a aplikací výjimky dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu na daný případ. Konkrétně měl posuzovat, zda v případě žalobce došlo k naplnění všech podmínek pro uplatnění výjimky, tj. zda byl žalobce řidičem útvaru Policie ČR dle nařízení ministra vnitra č. 80/2001, zda bylo v daném případě nerespektování rychlostního limitu pro plnění úkolů dle zákona o policii nezbytné, a zda žalobce při řízení vozidla dbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Městský soud dále zavázal žalovaného, aby přesvědčivě vyvrátil, nebo případně vyložil, z jakého důvodu nemohla zdravotní indispozice žalobce ovlivnit hodnocení jeho jednání jakožto jednání majícího znaky přestupku. K hodnocení přitom není nezbytné třeba nějakých zvláštních odborných znalostí – správním orgánům stačí činit logické dedukce ze zjištěného skutkového stavu, resp. z tvrzení žalobce, a srozumitelně vyložit, jakým způsobem došly k předpokladu o konstantní rychlosti žalobce před zrychlením a k absenci podřazení.
18. Žalovaný vydal dne 12. 3. 2018 napadené rozhodnutí č. j. PPR-13237-15/ČJ-2011-99KP, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení. Dále uvedl, že po vyhodnocení celého spisového materiálu dospěl k závěru, že byl v předmětném řízení zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce si je plně vědom svého výše popsaného jednání a zjištěný skutkový stav nerozporoval, domnívá se však, že k němu byl oprávněn.
19. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nebyl způsobilý k řádnému provedení a dokončení úkonu podle § 10 odst. 1 zákona o policii a nebyl tedy povinen jej provést a dokončit. Dle žalovaného se tak žalobce nemůže dovolávat toho, že plněním úkolů policie

byla vyloučena protiprávnost jeho jednání dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. Podle § 10 odst. 1 zákona o policii je policista povinen v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti provést úkon, avšak odst. 4 uvedeného ustanovení stanovuje případy, kdy takovou povinnost nemá. Podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o policii není policista povinen provést úkon, jestliže jsou jeho schopnosti sníženy v důsledku jeho zdravotního stavu nebo vlivem léků anebo jiných látek tak, že řádné provedení nebo dokončení úkonu nebo jiného opatření by bylo ohroženo. Žalobce sám přiznává, že jeho zdravotní stav vylučoval plnohodnotné ovládání vozidla. V případě nemožnosti plnohodnotného ovládání vozidla nelze provést úkon tak, aby byl řádně proveden a dokončen. Žalobce při ústním projednání uvedl, že *„po chvíli vše přešlo a po poměrně krátké době se můj fyzický stav vrátil k normálu. Následně jsem se i přiblížil zmiňovanému vozidlu a zjistil jsem, že jeho registrační značka je v rámečku pevně přichycena...“*. Žalovaný z vyjádření žalobce dovodil, že ten v provedení úkonu pokračoval i poté, kdy došlo ke změně jeho zdravotního stavu. Žalobce tak i přes znění § 10 odst. 4 písm. b) zákona o policii v provedení úkonu pokračoval, přestože nebyl vzhledem ke změně zdravotního stavu k provedení úkonu povinen. Dle žalovaného by k překročení nejvyšší dovolené rychlosti nedošlo, kdyby žalobce v provedení úkonu nepokračoval. Zhoršení zdravotního stavu je potvrzeno svědeckou výpovědí pplk. [REDAKCE], který také uvedl, že žalobce měl po incidentu usazené začervenalé oči.

20. Žalovaný k tvrzení žalobce, že je možné, že během zdravotní indispozice sešlápl pedál akcelérátoru, v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce při ústním projednání vypověděl, že tato indispozice u něj trvala jen chvíli. Svědek k tomu uvedl: *„bylo to rychlé a zmatené“*. Dle žalovaného není pochyb, že celá situace trvala jen chvíli. Ke zrychlení o 20 km/hod by tak bylo třeba prudké sešlápnutí pedálu a náhlého zrychlení. To ovšem nekoresponduje s výpovědí svědka, že *„[REDAKCE] asi trochu zrychlil... ale auto nejelo nijak zvlášť rychle, jako že by třeba pískaly gumy...“*. Zároveň žalobce při ústním jednání uvedl: *„jel jsem velmi volně, výrazněji pod maximálním povoleným limitem“*, z čehož žalovaný dovoduje, že tak mohlo jít ještě o větší zrychlení než 20 km/hod. Je tak zřejmé, že žalobce nepodřadil rychlostní stupeň, když se celá situace udála během chvíle; navíc to ani svědek, ani žalobce nevypověděli. Jestliže tedy jel žalobce velmi volně a výrazně pod maximálním povoleným limitem, nasvědčuje to tomu, že jel konstantní rychlostí, příp. nemohl zrychlit tak, aby v krátkém časovém úseku bez podřazení rychlostního stupně zrychlil o více než 20 km/hod. Dle žalovaného tak žalobce v důsledku zdravotní indispozice trvající jen krátký okamžik nemohl sešlápnout pedál akcelérátoru a zvýšit rychlost vozidla o více než 20 km/hod.

21. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí by ani v případě, kdy by žalovaný připustil plnění úkolů policie dle zákona o policii, nebyly splněny podmínky pro aplikaci výjimky dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu. Žalobce byl v době spáchání předmětného jednání zařazen v ÚSKPV, tj. byl řidičem vozidla Policejního prezidia ČR. Bylo by tak třeba dále zkoumat, zda nerespektování stanoveného maximálního rychlostního limitu bylo pro plnění úkolů policie nezbytné. Žalobce při ústním projednání uvedl, že vozidlo, které jej předjelo, zřejmě respektovalo rychlostní limit a nejelo mnohem rychleji než odvolatel. Pokud tedy předjíždějící vozidlo respektovalo maximální rychlostní limit, mohl žalobce úkon provést bez překročení maximálního rychlostního limitu, příp. jej mohl provést za současného překročení rychlostního limitu, nikoli však o více než 20 km/hod.

Nerespektování stanoveného maximálního rychlostního limitu tak nebylo nezbytné k provedení úkonu dle zákona o policii. Úkon mohl být žalobcem proveden bez porušení § 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dle žalovaného tak není nutné dále zkoumat, zda žalobce dbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích, když není naplněna podmínka aplikace výjimky podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu spočívající v nezbytnosti plnění úkolů policie.

22. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že jako odvolací orgán vady prvostupňového rozhodnutí spočívající ve vadném právním posouzení a způsobu vypořádání námitek napravil, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č.j. 6 Ads 134/2012-47. Nesprávné právní posouzení a vypořádání námitek nezasahuje do výroku prvostupňového rozhodnutí, který je v souladu s právními předpisy. Žalovaný vycházel z podkladů rozhodnutí založených ve spise.
23. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k jednotlivým námitkám žalobce uvedl, že respektoval ust. § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, podle kterého služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný uvedl, že výpověď svědka pplk. [REDAKCE] nehodnotil jako účelově ovlivněnou, nýbrž k jejímu obsahu přihlédl při zjišťování skutkového stavu, k čemuž odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabývá aplikací ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o policii na předmětnou věc.
24. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být pro naplnění skutkové podstaty jednání, jež má znaky přestupku, současně splněny čtyři znaky skutkové podstaty – objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Objektem je v daném případě zájem společnosti na bezpečnosti plynulosti provozu na pozemních komunikacích, objektivní stránkou je jednání, následek a příčinná souvislost mezi jednáním a následkem – tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravnou značkou v obci o 20 km/hod a více. Dle žalovaného nelze dojít k jinému závěru, že pokud by žalobce nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/hod, nedošlo by k porušení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Subjektem je v předmětné věci pachatel – žalobce jako řidič vozidla a subjektivní stránkou je v daném případě minimálně nedbalostní jednání, když žalobce jako účastník silničního provozu musel vědět, že porušením povinností, jež pro něj vyplývají ze zákona o silničním provozu, může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích). K nebezpečnosti jednání pro společnost jako k materiálnímu znaku jednání, které má znaky přestupku, žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č.j. 6 As 187/2016-23, a ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-45, z nichž žalovaný dovodil, že jestliže v projednávané věci byla překročena rychlost o více než 20 km/hod, což dalece překračuje dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, není možné jednání žalobce označit jako nejlehčí běžně se vyskytující případ skutkové podstaty přestupku. Žalovaný tak jednání žalobce označil za závažné, bez ohledu na to, že komunikace byla víceproudá a že k jednání došlo bezprostředně před místem, kde je rychlost stanovena na 100 km/hod, nebo z jakého důvodu byla rychlost v daném úseku omezena. Povinnosti stanovené zákonem o silničním

provozu jsou stanoveny účastníkům provozu s cílem zajistit bezpečnost na pozemních komunikacích, protože porušování těchto pravidel může mít nedozírné následky (majetkové škody, ale také škody na zdraví a životech osob). Uvedené nedozírné následky jsou dle žalovaného v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti patrné a společenská nebezpečnost se v případě nedodržení zákonných povinností ze strany účastníků provozu obecně předpokládá – zcela nepochybně v běžných případech, jelikož zájem společnosti na takovém dodržování povinností je zřejmý. Pouze v případě zcela výjimečných okolností, jež vylučují porušení nebo ohrožení chráněného zájmu společnosti by společenská nebezpečnost nebyla dána a o přestupek by se nejednalo. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č.j. 1 As 24/2013-32. Žalovaný poté zopakoval, že jednání žalobce bylo společensky škodlivým činem, když došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti o více než 20 km/hod. Dle žalovaného tak nelze souhlasit s tím, že se jednalo o přehledný úsek po víceproude komunikaci, že auto nebylo v pravém jízdním pruhu, kde by mohlo dojít k interakci s vozidly z přípojovacího pruhu, že měřený úsek bezprostředně předchází místu, kde již je místní úpravou povolena maximální rychlost 100 km/hod a že jednání žalobce postrádá jakoukoli nebezpečnost. Všichni účastníci provozu jsou povinni zákonné povinnosti dodržovat a nemohou si je v závislosti na okolních podmínkách a subjektivních pocitech modifikovat, jelikož by tak stanovené rychlostní limity a jiné povinnosti pozbyly svého opodstatnění. Žalovaný shrnul, že žalovaný v předmětné věci nezjistil žádné natolik výjimečné okolnosti, jež by vylučovaly materiální znak uvedeného jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále k uplatnění ust. § 109 zákona o policii uvedl, že vady prvostupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí napravil. Konkrétně připustil, že prvostupňové rozhodnutí nesprávně považuje otázku plnění úkolů policie dle zákona o policii za bezpředmětnou a nesprávně dovozuje, že jestliže by žalovaný plnil úkoly policie, bezodkladně by o této skutečnosti sepsal úřední záznam dle ust. § 109 zákona o policii. K tomu žalovaný uvedl, že uvedené ustanovení stanoví pouze náležitosti úředního záznamu a nezakotvuje povinnost jej sepsat; tato povinnost je stanovena u jednotlivých úkonů policie. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě pronásledování vozidla se zdánlivě podezřelou státní poznávací značkou dle § 69 odst. 1 zákona o policii, taková povinnost stanovena není.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí závěrem zhodnotil námitky a tvrzení žalobce jako účelové. Žalovaný uzavřel, že žalobce jednak tvrdí, že k překročení rychlosti došlo z důvodu plnění úkolů policie dle zákona o policii, dalším důvodem byla náhlá zdravotní indispozice a posledně snaha odvrátit hrozící nebezpečí; žalobce přitom není schopen podíl jednotlivých složek určit. Uvedená argumentace dle žalovaného vyvolává pocit, že žalobce pro jistotu uvádí více důvodů pro případ, že by se s některým z nich žalovaný neztotožnil. Žalovaný uvedl, že nezpochybňuje žalobcovo právo se v řízení jakkoli vyjadřovat a na svou obranu uvádět cokoli, ovšem uvedené námitky a tvrzení ve svém souhrnu hodnotí jako účelové.
27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí

(ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. se tak má za to, že žalovaný k rozhodnutí bez nařízení jednání udělil souhlas. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná.

28. Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.
29. Podle ust. § 10 odst. 1 zákona o policii v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, je policista ve službě nebo zaměstnanec policie v pracovní době povinen provést úkon v rámci své pravomoci (dále jen „úkon“) nebo přijmout jiné opatření, aby ohrožení nebo porušení odstranil.
30. Podle ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o policii nemá policista povinnost provést úkon nebo jiné opatření, jestliže jsou jeho schopnosti sníženy v důsledku jeho zdravotního stavu nebo vlivem léků anebo jiných látek tak, že řádné provedení nebo dokončení úkonu anebo jiného opatření by bylo ohroženo.
31. Podle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.
32. Podle ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu ustanovení odstavců 3, 4 a 8 neplatí pro řidiče zpravodajských služeb a stanovených útvarů policie a stanovených útvarů celních orgánů, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Útvary policie stanoví ministr vnitra. Útvary celních orgánů stanoví ministr financí.
33. Podle čl. 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 80/2001 neplatí ustanovení § 18 odst. 3,4 a 8 zákona č. 361/2000 Sb. pro řidiče vozidel Policejního prezidia ČR, útvarů Policie ČR s působností na celém území ČR a útvarů s územně vymezenou působností, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem.
34. Vzhledem k obsahu žaloby a množství uplatněných žalobních námitek Městský soud v Praze uvádí, že tyto námítky posuzoval na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý dílčí v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námítky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námítky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dle Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy

nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; dále

obdobně také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č.j. 6 As 153/2014-108, bod 37, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17).

35. Městský soud v Praze dále uvádí, že se ve věci jedná o zvláštní typ disciplinárního deliktu, kterého se může dopustit jen příslušník bezpečnostního sboru. Tento disciplinární delikt – jednání, které má znaky přestupku – je v zákoně o služebním poměru definován ve spojení se skutkovými podstatami definovanými v jednotlivých zákonech upravujících přestupky (blíže rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č.j. 6 As 165/2015-38). Konkrétně byl žalobce ve věci v souladu s výše uvedeným dle § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru a dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozidlem RZ X, v ulici [REDAKCE], svo. 806621, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v daném úseku na 80 km/hod, kdy jel rychlostí 104 km/hod (po odečtu přípustné tolerance), za což mu byl dle § 51 zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest - pokuta ve výši 2.500 Kč.
36. S ohledem na pozdější změny právní úpravy správního práva trestního Městský soud v Praze *ex officio* provedl posouzení příznivosti pozdější právní úpravy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46). Městský soud v Praze porovnal právní úpravu správního trestání účinnou v době spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a účinnou v době jeho pravomocného potrestání kázeňským trestem prvostupňovým orgánem a žalovaným jako odvolacím orgánem s pozdější právní úpravou správního trestání prizmatem, zda je pozdější právní úprava pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod). Městský soud shledal, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Co se týče sankcionování jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, se pro žalobce v tomto ohledu ničeho nezměnilo. Nedošlo ke změně v tom smyslu, že by kázeňské potrestání žalobce mohlo být pro něj nově příznivější, ať už v otázce vymezené skutkové podstaty jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, nebo i v otázce maximální možné výše ukládané kázeňské pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
37. Městský soud v Praze přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních námitek. Městský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektuje závazný právní názor rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, č.j. 6 Ad 24/2013-41, neřídí se jeho pokyny, rozhodnutí je nepodložené, neobjektivní, nepřezkoumatelné a nezákonné.

policii v provedení úkonu pokračoval, přestože k provedení úkonu nebyl vzhledem ke změně zdravotního stavu povinen. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti by dle žalovaného nedošlo, kdyby žalobce v provedení úkonu nepokračoval. Žalovaný tuto úvahu opřel i o výpověď svědka ppkl. [REDACTED], který zhoršení zdravotního stavu potvrdil tvrzením, že žalobce měl po incidentu usazené začervenalé oči. Žalovaný tak uzavřel, že není namístě se odvolávat na ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, kterým by byla protiprávnost jeho jednání vyloučena.

42. Uvedenou úvahu městský soud považuje za vhodné korigovat. Žalobce jako policista ve službě je podle ust. § 10 odst. 1 zákona o policii v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, povinen provést úkon v rámci své pravomoci nebo přijmout jiné opatření, aby ohrožení nebo porušení odstranil. Dle ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o policii ale policista takovou povinnost nemá, jsou-li jeho schopnosti sníženy v důsledku mj. jeho zdravotního stavu tak, že řádné provedení nebo dokončení úkonu anebo jiného opatření by bylo ohroženo. Jak vyplývá z komentářové literatury k zákonu o policii, v zákoně o policii jsou stanoveny také výjimky, kdy policista není povinen úkon provést, a to v případech, kdy by provedení úkonu mohlo způsobit horší následek než jeho neprovedení. Pod písm. b) citovaného ustanovení jsou uvedeny případy, kdy policista není schopen úkon z objektivních důvodů řádně provést. Jak komentářová literatura uvádí, „je vždy na policistovi, aby vyhodnotil uvedená protichůdná kritéria a dospěl k závěru, zda překážky uvedené v § 10 odst. 4 jsou v konkrétní situaci takové povahy a intenzity, aby zájem na eliminaci rizika z úkonu či opatření převýšil zájem na odstranění nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost.“ ([REDACTED], M., [REDACTED], R., [REDACTED], M. a kol. Zákon o Policii České republiky: Komentář ASPI. [REDACTED] Kluwer. ISSN: 2336-517X.).
43. K tomu městský soud dále uvádí, že předmětná zdravotní indispozice žalobce nebyla dostatečným způsobem v řízení vyvrácena a správní orgán i zdejší soud ji tak má za prokázanou. V řízení nicméně bylo dostatečnou logickou dedukcí žalovaného na základě zjištěného skutkového stavu prokázáno, že žalobce v důsledku této chvilkové zdravotní indispozice (fakticky způsobené kýchnutím a s tím souvisejícími fyziologickými procesy lidského těla) nemohl sešlápnout pedál akcelérátoru a zvýšit tak rychlost vozidla bez podřazení rychlostního stupně z rychlosti max. 80 km/hod o více než 20 km/hod. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal s žalobcovou výpovědí i s výpovědí svědka ppkl. [REDACTED], když z jejich výpovědí dovodil, že jestliže žalobce jel velmi volně a výrazně pod maximálním povoleným rychlostním limitem (80 km/hod), nemohl v tak krátkém časovém úseku bez podřazení rychlostního stupně zrychlit o více než 20 km/hod na rychlost 100 km/hod. Na základě těchto logických závěrů už nebylo třeba zjišťovat další namítané údaje, jako rychlost předjíždějícího vozidla, délku časového úseku od předjetí apod. Žalovaný tak výše uvedenými logickými úvahami dostatečným způsobem vyvrátil tvrzení žalobce, že k překročení maximálního rychlostního limitu došlo z důvodu této prokázané zdravotní indispozice. Městský soud tak na tomto místě uvádí, že tedy neshledal důvodnou námitku nedodržení závazného právního názoru městského soudu žalovaným ve vztahu k posouzení námitky zdravotní indispozice žalobce.

44. Městský soud dále konstatuje, že zdravotní indispozice žalobce fakticky spočívala v kýchnutí žalobce a s tím souvisejícími projevy těla (pálení v nose, štípání v očích, lapání po dechu, velmi silné kýchnutí, slzení očí, mlhavé vidění). Tato indispozice, jak bylo v řízení zjištěno, trvala pouze po velmi krátkou dobu. Na základě uvedeného tak městský soud dospěl k závěru, že žalobce jako policista ve službě byl z objektivních důvodů schopen úkon spočívající v prověření skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, tj. byl schopen řádně provést prověření registrační značky podezřelého vozidla, stejně tak i ze subjektivních důvodů, když žalobce tento úkon fakticky provedl a také dokončil, přičemž nezjistil důvodnost podezření ze spáchání trestného činu. Městský soud k tomu uvádí, že výše citované ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) zákona o policii s ohledem na výše uvedené nelze vykládat jako ultimátní zákaz započít, provést, či dokončit policejní úkon ve smyslu ust. § 10 odst. 1 zákona o policii, v případě, kdy je policista ve službě po velmi krátkou chvíli zdravotně indisponován, nad to s takovou velmi drobnou zdravotní indispozicí jako je „kýchnutí“.
45. Městský soud tak uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že žalobce neměl, či vůbec nesměl provedený úkon provést, příp. dokončit s odkazem na ust. § 10 odst. 4 zákona o policii. Tato úvaha žalovaného by *ad absurdum* mohla vést k situacím, kdy by policista ve službě pronásledující osobu podezřelou ze spáchání trestného činu musel dle výkladu žalovaného prováděný úkon v případě náhlého kýchnutí přerušit, a i po odeznění související zdravotní indispozice by úkon nesměl dokončit, protože by z důvodu jeho zdravotního stavu byly po krátkou dobu sníženy jeho schopnosti potřebné pro řádné provedení nebo dokončení úkonu.
46. Uvedený závěr žalovaného tak není správný. Soud se tak musí ztotožnit s námitkou žalobce stran nesprávného výkladu ust. § 10 zákona o policii žalovaným.
47. Městský soud dále konstatuje, že žalovaný v řízení tvrzení žalobce o pronásledování vozidla s podezřelou registrační značkou přesvědčivým způsobem nevyvrátil. Nelze tak učinit jiný závěr, než že se žalobce uvedeného jednání dopustil v rámci plnění úkolů policie ve smyslu zákona o policii.
48. Žalovaný se však přes tuto svou chybnou úvahu v napadeném rozhodnutí dále zabýval tím, že i v případě, kdy by k jednání došlo při plnění úkolů policie dle zákona o policii, nebyly by splněny podmínky pro aplikaci ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu.
49. Žalovaný se tedy v souladu se závazným právním názorem městského soudu dále zabýval tím, zda byl žalobce řidičem útvaru Policie ČR dle nařízení Ministerstva vnitra č. 80/2001, dále zda bylo nerespektování rychlostního limitu pro plnění úkolů dle zákona o policii v posuzované věci nezbytné a zda žalobce při řízení vozidla dbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích.
50. K tomu se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vyjádřil. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že žalobce byl v době spáchání předmětného jednání zařazen v ÚSKPV, tj. byl v souladu s čl. 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 80/2001 řidičem vozidla Policejního prezidia ČR. Správně

se žalovaný dále zabýval úvahou, zda nerespektování stanoveného maximálního rychlostního limitu bylo pro plnění úkolů policie nezbytné. K tomu žalovaný na základě zjištěných skutečností provedl zcela správnou úvahu, že jestliže předjíždějící (podezřelé) vozidlo respektovalo maximální rychlostní limit, mohl žalobce provést úkon dle zákona o policii, aniž by překročil maximální rychlostní limit, resp. úkon mohl provést za současného překročení rychlostního limitu, ovšem nikoli o více než 20 km/hod. Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že nerespektování stanoveného maximálního rychlostního limitu k provedení úkonu dle zákona o policii nebylo nezbytné (§ 4 písm. b) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Na základě takového závěru žalovaný správně dovodil, že již není třeba dále zkoumat, zda žalobce dbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích, když nebyla splněna jedna z podmínek aplikace výjimky podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu spočívající v nezbytnosti plnění úkolů policie. K tomu městský soud uvádí, že jak z dikce uvedeného ustanovení vyplývá, tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Žalovaný tak nepochybil, když dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu ve spojení s čl. 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 80/2001.

51. Městský soud na tomto místě uvádí, že primární úvaha žalovaného ohledně nutnosti aplikace ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o policii na daný případ, která se ukázala chybnou, byla v napadeném rozhodnutí napravena. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný své úvahy v souladu se závazným právním názorem v napadeném rozhodnutí dostatečně rozvedl a závazný právní názor zdejšího soudu dodržel. Městský soud tak neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nedodržení závazného právního názoru soudu.
52. Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, městský soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jako nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost lze shledat takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Takové nedostatky musí zabraňovat porozumění výroku, tj. zabraňovat zjištění, jak správní orgán rozhodl (_____, _____; Kocourek, _____; aj. Soudní řád správní: Komentář, _____ [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X). Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména pro nedostatek důvodů skutkových (■■■■■, ■■■■■; Kocourek, ■■■■■; aj. Soudní řád správní: Komentář, ■■■■■ [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X), tj. v případě, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které v řízení nebyly zjišťovány, případně byly zjištěné v rozporu se zákonem, či v případě, kdy není seznatelné, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 - 75). K tomu Městský soud v Praze uvádí, že napadené rozhodnutí a ani prvostupňové rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by je činily nepřezkoumatelnými z důvodu nesrozumitelnosti, či pro nedostatek důvodů.

53. K dalším námitkám žalobce městský soud uvádí, že žalobce ve věci uplatnil v mnoha ohledech stejné námitky, které uplatnil již v žalobě proti (v pořadí prvnímu) druhostupňovému rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2011, č. j. PPR-13237-5/ČJ-2011-99KP, a se kterými se žalovaný v nyní posuzovaném napadeném rozhodnutí v souladu se zrušujícím rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, č.j. 6 Ad 24/2013-41, dostatečným a řádným způsobem již vypořádal. Jedná se konkrétně o námitky, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl, že dle § 109 zákona o policii musí být každý, i nedokončený úkon zadokumentován úředním záznamem a že se žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí odmítl zabývat výkladem spojení „je-li to nezbytně nutné“ ve smyslu § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu.
54. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný se výkladem spojení „je-li to nezbytně nutné“ ve smyslu § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem zabýval (viz body 48. až 50. tohoto rozsudku).
55. Co se týče tvrzeného nesprávného právního názoru ohledně nutnosti sepsání úředního záznamu dle § 109 zákona o policii, žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrzenou vadu prvostupňového rozhodnutí napravil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že ust. § 109 zákona o policii stanovuje pouze náležitosti úředního záznamu a nezakotvuje povinnost úřední záznam sepsat. Je pravdou, že taková povinnost je stanovena u jednotlivých úkonů policie, jak již bylo uvedeno ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, č. j. 6 Ad 24/2013-41, např. v ust. § 26 odst. 5, § 34 odst. 3, § 35 odst. 3, § 47 odst. 5 zákona o policii atd. Žalovaný tak došel ke správnému závěru, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě pronásledování vozidla se zdánlivě podezřelou státní poznávací značkou ve smyslu ust. § 69 odst. 1 zákona o policii, není zakotvena zákonná povinnost úřední záznam o takovém úkonu policie sepsat.
56. Městský soud zde připomíná, že správní řízení je vázáno zásadou jednotnosti správního řízení, tedy že prvostupňové i napadené (druhostupňové) rozhodnutí je nutné posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak žalovaný může zhojit v napadeném rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č.j. 6 Ads 134/2012-47). Žalovaný tak v nyní posuzovaném napadeném rozhodnutí namítané vady prvostupňového rozhodnutí napravil a soud tak tyto námitky žalobce neshledal důvodnými.

57. Městský soud se dále zabýval námitkami žalobce, že se žalovaný ve věci dostatečně nevypořádal s doložením naplnění skutkové podstaty, především z hlediska společenské nebezpečnosti, dále se zaviněním, nebezpečností a formálním hlediskem přestupku. Žalobce namítal, že v jednom okamžiku byly jeho rozpoznávací schopnosti omezeny a žalobce tak nebyl schopen dostatečně korigovat rychlost uvedeného vozidla a monitorovat situaci vzadu; vozidlo směřoval bez ohledu na rychlost vpřed, do volného prostoru, přičemž věděl, že tím nemůže nikoho ohrozit, či omezit. S touto námitkou souvisí také námitka žalobce, že žalovaný nebyl schopen v napadeném rozhodnutí konkretizovat žalobcovo jednání v době překročení rychlosti, přičemž se jen omezuje na odmítání žalobcových tvrzení.
58. K těmto námitkám městský soud uvádí, že správní orgány ve věci dostatečným způsobem zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Jednání popsané ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím bylo provedenými důkazy prokázáno. Jak bylo zjištěno, žalobce dne 18. 1. 2011 v 8:44 hodin při jízdě služebním vozidlem RZ 8A5 6847, v ulici [redacted], svo. 806621, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v daném úseku na 80 km/hod a v daném úseku jel rychlostí 104 km/hod (po odečtu přípustné tolerance). Žalobce skutečnost, že maximální stanovenou rychlost v daném úseku při jízdě služebním vozidlem skutečně překročil, nerozporoval. Žalobcem namítané důvody, jež měly vyloučit protiprávnost jeho jednání, nebyly v řízení prokázány. Je pravdou, že chvilková zdravotní indispozice žalobce byla výpověďmi žalobce a svědka pplk. [redacted] prokázána. Ta by sice za odlišných skutkových okolností byla způsobila protiprávnost žalobcova jednání vyloučit, ovšem nikoli v posuzovaném případě. V nyní posuzované věci, kdy správní orgány v napadeném rozhodnutí souvislou logickou dedukcí vliv této zdravotní indispozice na překročení stanovené maximální rychlosti vyloučily (viz bod 43. tohoto rozsudku), již tato zdravotní indispozice není ve věci právně relevantní. Městský soud uzavírá, že namítané důvody, pro které by byla vyloučena protiprávnost žalobcova jednání, byly správními orgány v předmětné věci věrohodně vyvráceny.
59. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval skutkovou podstatou předmětného jednání, které mělo znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o přestupcích. Žalovaný na str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí podrobně vyložil její jednotlivé zákonné znaky (objekt, objektivní stránka, subjekt i subjektivní stránka) a poté její jednotlivé zákonné znaky na daný případ příslušným způsobem aplikoval. V uvedené části napadeného rozhodnutí se taktéž podrobně zabýval materiálním znakem jednání, které má znaky přestupku – nebezpečností jednání pro společnost (str. 11 až 12 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dospěl ke správnému závěru, že překročení maximální povolené rychlosti v daném úseku (80 km/hod) o více než 20 km/hod je třeba v daném případě posuzovat jako závažné. Městský soud se plně ztotožnil s úvahami žalovaného, že porušování pravidel silničního provozu může mít nedozírné následky, a to až z hlediska majetkové škody, škody na zdraví, či na životě, tedy je třeba na jejich dodržování trvat.
60. Městský soud tak uzavírá, že i tyto námitky žalobce shledal jako nedůvodné.

61. Městský soud se závěrem zabýval opakující se námitkou žalobce, že žalovaný správní orgán shledal výpovědi žalobce a svědka pplk. [REDACTED] jako účelové, přičemž je nevyvrátil.
62. Jak již bylo městským soudem uvedeno, žalovaný v napadeném rozhodnutí z uvedených výpovědí žalobce a svědka vycházel jako z podkladů pro vydání rozhodnutí. Uvedené výpovědi spolu s dalšími podklady pro vydání napadeného rozhodnutí v právně relevantních skutkových okolnostech korespondovaly. Žalovaný tak správně vycházel z uvedených tvrzení, podle kterých žalobce v daném úseku maximální stanovenou rychlost překročil. Žalovaný v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů tyto výpovědi posoudil jako způsobilé prokázat skutkový stav v tom smyslu, že žalobce zaviněně překročil maximální povolenou rychlost stanovenou pro daný úsek. Stejně tak byla na základě žalobcovy výpovědi a svědecké výpovědi pplk. [REDACTED] v řízení dostatečně prokázána zdravotní indispozice žalobce. Nicméně tato byť prokázána zdravotní indispozice nemohla vést a tedy ani nevedla k překročení maximální stanovené rychlosti. Pouze v této dílčí části nebyla výpověď žalobce a svědka prokázána. Městský soud se tak shoduje s názorem žalovaného, že výpověď žalobce a stejně tak i svědka pplk. [REDACTED] v této dílčí části působí účelově, když v řízení bylo prokázáno, že zdravotní indispozice nevedla k překročení maximální povolené rychlosti v daném úseku. To nicméně nemůže vést k závěru, že celá výpověď, resp. i osoba žalobce a svědka by tím měla být znevěrohodněna, a výpověď by se tak měla jako celek posuzovat jako účelová, když ve zbytku koresponduje s dalšími provedenými důkazy a dokresluje prokázaný zjištěný skutkový stav.
63. Městský soud tak závěrem uvádí, že správní orgány ve věci dostatečným způsobem zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu) a v předmětné věci tak není místo pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“ (*in dubio pro reo*).
64. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud se neztotožnil se žádnou žalobní námitkou, neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. ledna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.